saste Jummala selge taewa al." — Noor mees tõstis silmad issa lahke palle pole ülles, ja tundis nüüd wast ellawalt, et temma süddamelik patto kahhetseminne temma usko suremaks olli tõstnud, temma hinge koormat kergitand, ja tedda rahho pole aitnud. — Agga sinna, armas wend ja õde, kel ehk ka patto pärrast raske südda sees, minne ja katsu nendasammoti tõssist kahhetsemist siis rahho ja pühha rõõm saab wissiste, kätte sada; Jummala abbiga, sinnule ossaks.

2.

Mis kergitab surremisse tundi?

Tobias olli ühhekssakümmend ühhekssa aastat wanna, ja olli jummalakartlikko mele sees elland, senni kui langes omma surma wodi peäle. Päwade ots olli temmale liggemale joudnud. Poeg seisis temma wodi kõrwas ja nuttis. Temmal olli halle meel omma wanna issa ränga surma-woitlemisse pärrast. Agga Tobias ei kaebanud egga ägganud, waid waim olli selge ja palle lahke, kohhe kui wallo nattuke taggasi andis. Poeg ütles siis: Oh armas issa, kui wägga pean immeks pannema sedda sinno kindlat waimo, mis sinnule likumatta jääb keige kibbedama wallo ja surma ahhastusse sees! — Tobias teggi suud lahti ja räkis sedda wisi poiale: „Wata, ollen sinnule mitto korda kõnnelenud sest pitkast tee-käimisest, mis piddin nores põlwes issa käsko mööda kätte wõtma, temma nou ühhe wõõra Ma sees toimetada. Kui ollin Jummala abbiga sega korda saanud, kallasin sure iggatsemissega issa-ma pole taggasi. Wiimsed tee-reiso päwad ollid kül rasked: läksid muist tullisest liwa merrest läbbi, muist ülle mäggede, mis järskud ja waewalissed ollid. Mõtlesin sel aial issa ja issa-ma peäle, ja se mõtte täitis süddant kindla melega, ja